

2. påskedag 2008

Det er det samme budskab 2. påskedag, som vi hørte igår på 1. påskedag. I går hørte vi påskeevangeliet, sådan som evangelisten Mattæus beretter det. I dag har vi hørt det, som evangelisten Johannes vil, at det skal fortælles.

Og der er jo forskelle. Hos Mattæus er der to kvinder, som går ud til graven, nemlig foruden Maria Magdalene en kvinde, som bliver kaldt »den anden Maria«. De ser en lysende skikkelse vælte stenen fra graven. Men hos evangelisten Johannes er Maria Magdalene alene ved graven tidligt før daggry. Og da er stenen allerede væltet fra graven. På den måde bliver det Maria Magdalene, der kommer i fortællingens fokus. To af apostlene kommer ganske vist også tidligt med, nemlig Simon Peter og så »den apostel, Jesus elskede«, som ikke er nævnt med navns nævnelse, men som man mener må være apostlen Johannes. Men det er Maria Magdalene, som er først ved den tomme grav. Det er hende, som er i fokus.

Hun er ude ved graven for at græde. Og i sin sorg ser hun i sin fortvivlelse, at graven er tom. Hun ved ikke anden forklaring, end at nogen må have flyttet Jesu legeme fra den grav, han var lagt i. Det er de tanker, der fylder hende, da hun ser to skikkelser i hvide klæder og siden hen en skikkelse, som hun tror er havemanden og måske den ansvarlige for, at graven er tom.

Først da denne skikkelse, som hun tror er havemanden, kalder hende ved navn og siger »Maria!«, ser hun, hvem det er. Det er Jesus. Han siger til hende: »Hold mig ikke tilbage, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen.«

Vi ser for os, at Maria af lutter kærlighed og glæde har omfavnet Jesus. Hun vil ikke give slip på ham. Hun tror, hun har fået ham tilbage. Men – og det er den lektie, først Maria og siden de øvrige, som har været sammen med Jesus, skulle lære – Jesus vendte ikke tilbage og var iblandt dem som før. Opstandelsen betød ikke en tilbagevenden til tiden før langfredag. Den gamle tid var uigenkaldeligt forbi. Men at Jesus var opstanden betød, at Jesus var hos dem i ånden, når de var forsamlet i hans navn. Han var hos Gud Fader. Lige så nærværende, som Gud Fader er, når mennesker samles i bøn til ham, ligeså nærværende er Guds Søn, når mennesker samles i hans navn.

Den allerførste kristne menighed oplevede, hvad vi også oplever, når vi holder gudstjeneste i faderens og sønnens og helligåndens navn. Vi

oplever et nærvær. En forvisning om, at det jordiske fyldes med det himmelske, en følelse af hellighed, en fornemmelse af kraft – eller hvordan man nu skal sige det, som ingen ord slår til at udtrykke. Men det er en forvisning, som B. S. Ingemann udtrykker i sin lille salme:

*Lover Herren! han er nær,
når vi sjunge, når vi bede;
samles i hans navn vi her,
er han midt blandt os til stede.
Pris ham, gamle! Pris ham, unge!
Pris hans navn, hver barnetunge!*

*Herre, vær os evig nær,
vær os nær, når sol oprinder,
og når sol og stjerneskær
i den dybe nat forsvinder!
Lad din Ånd ej fra os vige,
til vi ser dig i dit rige!*

Eller det er den forvisning, der kommer os i møde i de ord, der lyder både ved enhver barnedåb og ved enhver begravelse: »Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde (1 Pet 1,3)«.

Men hvorfra kommer vores tro på, at Jesus virkelig er opstanden fra de døde? Den kommer fra alt det, vi har hørt om Jesus fra den tid, han færdedes blandt mennesker. Det han gjorde og sagde, den myndighed han optrådte med, hans retfærdighed og godhed, hans kærlighed – det hele overbeviser os om, at den mand må være fra Gud. Det må være Guds Søn. Og så må der også være en mening med, at han frivilligt gik til kors og grav. Det må være af kærlighed, at han gjorde det. Det må være for endegyldigt at overvinde synd og død, at han tog døden på sig og betalte syndens sold.

Men er vi kommet så langt, så kan vi også sammen med Maria Magdalene og apostlene se et tegn i den tomme grav. Den tomme grav er tegn på – som Peter siger det i sin store pinseprædiken, som også er

en påskeprædiken: »Men Gud gjorde en ende på dødens veer og lod ham opstå, for han kunne umuligt holdes fast af døden (ApG 2,24)«.

Han kunne umuligt holdes fast af døden – det er præcis krumtappen i vores tro på opstandelsen fra de døde. Uden denne indre overbevisningskraft ville fortællingerne om den tomme grav lade os kolde. Men fordi vi ikke tror, at døden kan være det sidste ord, bliver fortællingerne om den tomme grav til troens tegn for os.

Og så gør det ikke så meget, at der er lidt uoverensstemmelse de fire evangelister imellem, hvordan det helt nøjagtigt forholdt sig påskemorgen ved den tomme grav. Detaljerne betyder ikke så meget, fordi opstandelsen ikke afhænger af detaljerne, men at, af det ikke var muligt, at Jesus kunne fastholdes af døden.

Amen.